

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA UNA BATALLADA CADA SEMANA

SE VEN A 2 QUARTOS PER TOT ARREU.

ADMINISTRACIÓ: RAMBLA DEL MITJ, 20.

ADMINISTRACIÓ: RAMBLA DEL MITJ, 20.

BARCELONA AVUY EN DIA.

S' han acabat 'ls carlins ¡Viva la gresca! ¡Viva la Pau!

LA PAU!

¿No hu veuen? Ja la tenim! Ja l'han conquistada, 'l país ab un esperit anti-carlista innagotable: l'exèrcit, compost en su majoria de fills del poble, ab la punta de las bayonetas.

¡Ja no hi há carlins en armas! ¡Ja no hi há qui dona punxadas y mes punxadas á la mare patria! La pau es un fet.

Festejémla ciutadans, que després de una guerra de quatre anys, la pau es molt hermosa.

La pau, per si sola es la ditxa y la tranquil·litat de la familia, es lo treball, es lo comerç, l'industria, l'agricultura desvetllantse: es la honradés del poble y la del país que l'alcansa.

Pero avuy per avuy, la pau es un'altra cosa: ho es y té de serho, pesi á qui pesi, sapiga greu ó no sapiga greu: la pau avuy es lo triunfo de la llibertat, es la mort dels principis absolutistas.

¿Quina bandera teniam davant de nosaltres? La del absolutisme, la de la intolerancia religiosa, la de la unitat catòlica.

¿Quina bandera ha caygut en lo fanch de la derrota més vergonyosa? La de la unitat catòlica, la de la intolerancia religiosa, la del absolutisme.

Intentar restaurarla, es restaurar la causa vensuda á copia de tants sacrificis, á copia de tants tresors, á copia de tanta sanch: intentar restaurarla, es tornar la vida y tornar las armas als qui durant quatre anys han sembrat lo crim y la devastació per tot Espanya: intentar restaurarla, es lo mateix que dir al país ¿vols que d'aquí á quatre, d'aquí á sis, d'aquí á déu anys, torni á reproduhirse aquest espectacle desastrós que ha sigut la vergonya de tots nosaltres y la irrisió de las nacions estranyeras?

La lògica ha de ser lògica sempre. Vensut l'abolitisme, la llibertat triunfa.

Y la llibertat exigeix:

Que desaparegui tota amenssa contra la immunitat de la conciencia.

Que desapareguin los privilegis de las Provincias rebeldes.

Que regni la més absoluta llibertat de conciencia.

Que l'dret democràtic no's vulneri.

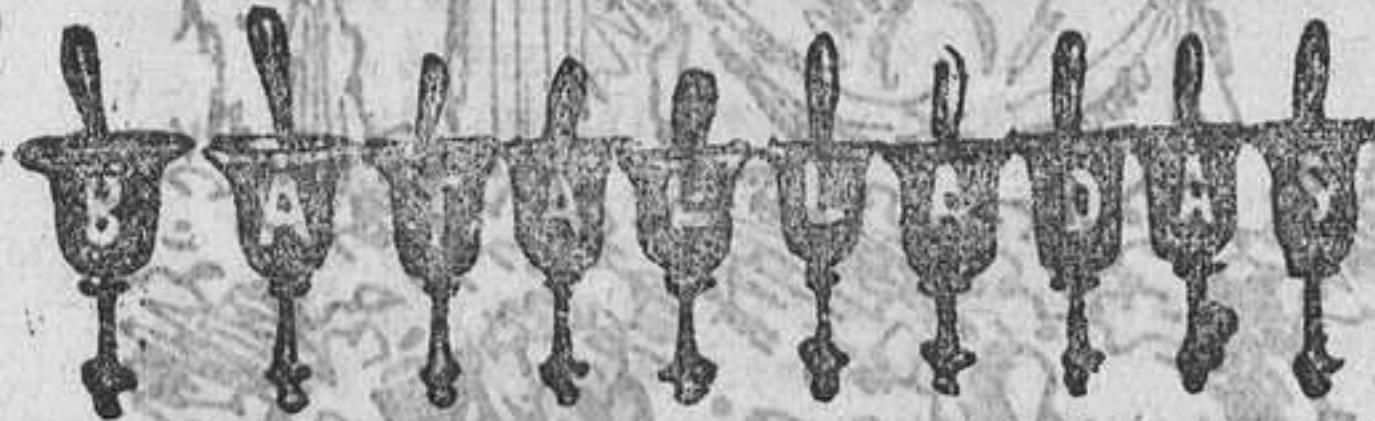
Hem vensut la forsa ab la forsa: perpetuém aquesta victoria inmensa fent que predomini l'idea democrática, sobre la idea absolutista.

D'un arbre danyí se'n arrencan fins las arrels.

En lo lloch ahont hi havia l'arbre de Guernica, deu plantarshi l'arbre de la llibertat.

No's exigeix pas l'esperit de venjansa, que no cap en nosaltres: ho exigeix, si, un alt principi de justicia: ho exigeix la salut de la patria.

LA REDACCIÓ.

Avuy no's doném xaradas, ni anagramas, ni fagas, ni geroglífich.

¿Que més faga que la del Terso?

¿Que més trenca-closcas que 'l que tenen los carlins entrats á Fransa, estudiant com se las compondrán per viure en aquella república, sense poder fer del ofici?

Nada: avuy es dia de lluminarias, y de divertirse, y si 'ls feyam barrinar, potsé no's divertirian prou.

La senmana entrant contestarém la correspondencia, que avuy lo corréa nostre está interceptat. y 'l campaner repica á festa.

Madrid 25 de Febrer de 1876.

Sr. Director de la Campana de Gracia.

Si ahí s'hagués trobat en lo salé de conferencias, hauria vist fins ahont arriba lo martiri de un home. Vosté coneix á n'en Camilo Fabra. Donchs figurise'l que s'ha menjat l'acta del districte quart, y que se l'hi ha indigestat y tindrà una idea d'aquest pare de la patria, remouventse per tots cantons sense anar en lloch, agitat com un malalt que té febra.

Jo 'l vaig veure, passejantse amunt y avall, mudant de colors com un home qu'está en capella, fins que per últim passa en Víctor Balaguer, qu'entre paréntesis, té fama de se 'l consol dels afligits, y don Camilo embestintlo esclama:

—Escolti D. Víctor: ¿tant mateix parlará en Castelar?

—Home jo crech que sí.

—Y escolti, ¿qué tinch de fer jo?

—Vosté 'u sabrá.

—Creu vosté que tinch de contestarli?...

—Naturalment.

—Pero... ¿que vel que fassi? Jo no serveixo per aquestas cosas, no hi entench res.

D. Víctor s'enretirá sonrient.

Y vingué la sessió. Las inspiradas paraulas de Castelar, l'hi queyan á sobre com una pluja de plom. D. Camilo no hi veyá de cap ull.

—¿Per quin dimontri havia jo d'embolicarme? semblava que deya.

S' acaba 'l discurs y D. Camilo... calla.

Vé la votació. Vosté sab que D. Camilo es dels de'n Sagasta.

Donchs s'alsan los sagastins y votan... en contra.

Miri que aixó de no volerlo ni 'ls sagastins... ¡ni 'ls sagastins!... Vaja: ni ha per tirá 'l barret al foch.

¿Tant guapo! ¡tant elegant!... y tréurese'l de sobre d'aquest modo. Confessin que 'ls sagastins no tenen gust, ni tenen cor.

D. Camilo queda acceptat per majoria: 'ls seus enemichs lo reben ab los brazos oberts. ¡Vaya quinas cosas passen al mon!

Ell, anava á tirarshi; pero...

—Pero ¿com es posible que jo vagi ab los meus contraris? ¿Com es posible que are jo 'na posi davant per davant dels que ahir eran companys meus de penas y fatigas? Jo 'na creya que aixó d'aná al Congrés ab una acta com la méva, davant dels sagastins, era un mérit. ¡Ah! Bon nap n'hi arrencat!

Y vels'hi aquí que are 'l tenen vostés á Barcelona, igual al sepulcre de Mahoma ó l'anima de Garibay que no es al cel, ni á la terra, ni al purgatori.

Ni es sagastí, ni de la majoria: ni ha dimittit, ni va al congrés: ni sab que fer ni que deixar de fer.

Res: va tirá 'l barret al foch, y ha quedat... destarotat.

Si m' hagués de creure á mí:—A casa, li diria, qu'en lloch s' está tan bè com á caseta. En las cosas en que un hom no hi entén, lo millor es no ficarshi: y després, D. Camilo. ¿que hi vol aná á buscá vosté al Congrés? ¡un altre discurs de'n Castelar? En tot cas recórdis d'aquell ditxo:—Gat escaldat ab aygua tibia 'n té prod.

M.

Vaja, ja 'u han vist. ¿No 'ls hi deyam?

En Castelar en tres dias, tres discursos.

Está clar: com qu' es ell tot sol, te de treballar per tots los altres.

Lo primer molt bè: lo segon magnífich, y 'l tercer... aquell del jurament.

Lo partit democràtic ja té qui parla per ell.

Bè es sempre que 'l país lo senti, perque 'l país se decideixi quan vinga 'l cas.

En lo número passat parlavam de un rellotjer qu'era president del colegi del carrer de Ponent.

Deyam que devegadas se descuida de torná als seus anos los rellotjes que li donan per adobar.

Aquest rellotjer no es pas aquell que té botiga en lo mateix carrer de Ponent y que 's diu Lopez.

Es un que viu en un pis y 's diu Joaquim Ferrer y Comellas, ex-comisari de policia.

Es precís fer una aclaració per no perjudicar á un home de bè, qu'es del mateix ofici.

A Valladolid han ocorregut dos miracles en un sol dia y en una mateixa iglesia.

Primer miracle: Vá calarse foch en un altar de una Mare de Déu del Carme.

Segon miracle: Cremada la mesa del altar, van apareixe tres ó quatre fusells Berdan.

¿No veuen com es mentida alló que diuen de que en las iglesias hi ha trabuchs? No senyors: trabuchs no: fusells Berdans.

Diuen alguns periódichs de la situació:

—Lo jurament es una fórmula vana.

Diu la doctrina:

Manaments de la lley de Déu: «Segon: No jurarás lo sant nom de Déu en vá.»

Ja cal donchs, que are que vé la Quaresma, se'n confessin.

La minoria democrática del Congrés s'ha aumentat ab un nou diputat: lo Duch de Veraguas.

Ja forman en ella un marqués, lo maqués de Sardoal.

De modo que hi tenim un duch, un marqués y hasta un rey.

No s'alarmin: parlo del rey de l'elocuencia, de Castelar.

«El Bien Publico» de Mahó ha sigut seqüestrat.

Si aixó fan ab el bé, figurense que farian ab el mal.

La majoria del Congrés es una gran majoria.

Se presentan actas: la comissió diu que son netas: la minoria proba que son brutas: los diputats d'aquesta fan magnífichs discursos per demostrarho: 'ls interessats callan: las contestacions son fiacas, y á pesar de tot las actas s' aproban.

Demostració final: Vots son trunfos.

Pero ab trunfos com aquets lo país no s'engreixa ni s'entusiasma.

Al carrer de Ponent hi ha un magnífich edifici, aixecat de péu expresament, que serveix per fabricarhi pianos.

Pertany á Bernareggi y C.^a, á n'aquesta societat tan acreditada que fa ja mes de 20 anys ompla de pianos á tota Espanya y fins á alguns punts de l'Estranger.

La fabrica de Bernareggi, en la qual hi treballan uns 150 obrers, tots ells amichs de la industria qu'exerceixen y dels principals, que han sabut resoldre 'l difícil problema d'agermanar sos propis interesos ab los de aquells, es un modelo que honra á Barcelona y á Espanya entera.

Cada any produheix uns 500 pianos.

L'edifici es grandió y apropiat y en ell s'hi practican totas las operacions relatives á la construcció del piano, entranthi la fusta y 'l ferro en brut y sortintne fet y complet l'armónich instrument.

Lo nostre periódich no'ns permet ser més estensos; pero en resumen dirém que 'l dia que á casa Bernareggi fabriquin guberns, los presentarem la primera materia en brut, ab la seguretat de que'n sortirà un de ben fet y que dará á la patria la tant desitjada... armonia.

Mr. Buffet se retira á la vida privada. Conseqüencia de una oferta á temps. Ser president del Govern, presentar...

Los elements joves de la majoria á fi de coneixers han decidit aná á fer un tech á Fornos. Qualsevel diria que mes que de coneixers...

Lo Terso velia viure á Fransa. Lo govern republicá no 'u ha consentit. Un mosquit espatlla una orga. Y un ximble com ell una república.

Al Congrés s'ha jurat una constitució. ¿La del 69? No; aquesta no existeix. ¿La del 49? Tampoch existeix. Donchs ¿quina? —La que's fassa. —Diguin que aixó es lo mateix que batejar á una criatura avants de neixe.

VICTORIA!

Já quatre anys que l'crit de guerra llansat pèl carli traydor, restona per nostra terra omplint de ferasa 'l cor. Sanch y ruinas y carnatge incendis, crims y pillatge van venir al detrás seu, deixant lo vil parricida la santa patria envilita y envilit lo nom de Dèu.

Son cor de excitada fera insaciable de maldat, per tot deia, una requera de sanch d'aquest poble honrat, y son punyal incansable, per l'esperit del diable mogut, ab cinch ardor, de la patria que'ns inspira sent velias se clava ab ira, fins al puny, dintre del cor.

Cremá la masía honrada cremá 'l camp crema lo prat, y la vila desdixada, que seu cara a' al malvat oi son crit de venjansa, veje sa set de matansa, cebantse per tot arreu, y a aquellas feras insanas burlant á las lleys humanas y burlant la llei de Dèu.

Negre pendó s'ostentava, vergonya de nostra edat, y davant d' ell s' aixecava lo sant de la llibertat, y 'l treball perdé sos brassos, la fraternitat sos llasos, la patria lo dels repes, y la mare ab plor que aterra veje marxar á la guerra á son fill mes amorós.

Prou desdixas! Prou ultratjes! Clamá a' fi la Veu del cel! No mes crims, no mes pillatjes no mes plors, no mes anhell! Oh paul! Virtut adorada! Tu reynas altra vegada com reyna de las virtuts... Mes aixecat poderosa, aixecat y los peus posa sobre 'ls cossos dels vensuts!

Els no han dat sen coll á torse; han lluytat fins á morir! Mori 'l dret! Visca la forsal los incantes varen dir. Femlos justicia sens tassa; la justicia que set's fassa será justicia del Cel. L' arbre de la guerra impia perque no broti un sol dia arrenquemlo fins l' arrel.

UN PATRIOTA.

Se tracta de enviar considerables reforços á Cuba.

Se parla nada menos que de 30 á 40 mil homes.

Ja fora convenient; pero 'l país veuria ab gust que hi anessin un ben número d'aquells que en las trixeras del Nert han fet lo valent per espay de quatre anys.

¿No diu que son tan enemichs dels negres? Donch apa, que negres son la major part dels insurrectos.

CABALGATA DEL TALLER AMBUT.

—¿Que tardal! —Es que hi vá un príncep, y las cosas de Palacio van despacio.

—Mira: la música dels veteranos... —¿Ay! dimontri... ¿quan t'hi jugas que á l' India també hi há progressistas?

—¿Uy! quina gent tant negre... —No veus que allá sempre están ab la pipa, está cla, s' aquilotan.

—Aquests inglesos no están prou bé. —Ay, ay ¿perqué? —Perque no fan esses.

—¿Quin tigre mes ben amarrat! Mira, mira: cadenas per tot arreu y guardias que 'l voltan per tots cantons!..

Nosaltres: —Vet'aquí una bonica alusió á la llibertat d' imprenta que 's disfruta á Espanya.

—¿Qui son aquests que portan aquest barret lluhent al cap?

—Son capellans de la India. —Capellans... Ay, ay, van mes bonichs que 'ls d' aquí. Ja entench perque: es que á l' India deuen haver guanyat los carlins.

Al final Un noy: —Papá, papá... ¿qui es aquest que vá á la carretel-la?

Lo pare: —Es el príncep de Gales. —Y alló tant gros y tant ben guarnit? —Un elefant blanch. —¿Qui mana més?.. ¿L' elefant ó 'l príncep?

Resúmen y va de serio. La cabalgata era rica, espléndida, digna de Barcelona.

Pocas vegadas s'ha vist més propietat y més lujo. Per cosas d' aquesta classe, lo Gavilan, no es lo Gavilan, es l'Aliga.

En lo Liceo: —¿Qui es aquell? —Lo tenor absolut. —Y aquell altre? —Lo baix absolut...

—Home: digas qu' are que havém acabat ab los carlins, los absolutistas se'ns fican al teatro.

—Pero... —Nada, nada, d' aquí en avant 's dirá tenor liberal y baix liberal... y sinó 'ls xiulo.

Lo Terso es á Fransa. Avants d'entrari deya: «Lo Dèu dels exercits me protegerá.» Després de serhi exclamava: «L' adversa fortuna m' ha vensut.» Es á dir: per las cosas bonas Dèu; per las dolentas l' adversa fortuna.

Aquests dias son de alegria, de satisfacció, de festa.

¡Toquin las campanas! Si: toquin totas, menos la del president del Congrés, sempre que vaji á parlar en Castelar.

Conversa de Carnestoltas. —Home tu deurias aná al ball del Liceo. —Donchs perxé mateix no hi vaig. —Perqué? —Perque dech, y es facil que 'l mèn sastre hi siga.

A Paris, en la Avinguda del Camps Elíseos hi há un castanyé molt grós, plantat en temps de la República, per qual motiu tothom ne diu: L' Castanyé de la República.

Donchs perque vegin que també 'ls arbres tenen inteligencia, 'l dia 20 de febrer se verican las eleccions: lo dia 24 ja es segur é incontestable 'l triunfo dels republicans, y 'l dia 24 aquest castanyé comensa á treure brots. ¿No veuen? Si aquest castanyé fos legitimista, y haguessia aquets guanyat las eleccions, lo mer fet de brotar fora un miracle.

Are no: 'l castanyé de la República haurá dit:

Are trech brots pèls meus: demá treuré castanyas pèls qui las meresquin.

Ha fugit l' administrador de Loterias, del carré Ample, segons diu un diari, quedant en descubert per valor de 15 mil duros.

Aquest si que ha tret la rifa. Pero si 'l pescan... l' haurá treta 'l govern.

Una de las cosas més bonicas de la Rua, era 'l carro del fabricant de máquinas de cusí senyó Escuder.

Per medi de un inginyós mecanisme, llansava una pluja de prospectes de tots colors, precedida de un espatech algo semblant á una canonada.

A la tarde del tercer dia de Carnestoltas á Atarasanas feyan salva.

—¿Qu' es aixó? preguntava un. —Res: á Atarasanas que reparteixen prospectes.

Lo Terso arriba á Fransa. Ab ulls plerosos demana al general Pourcet que l' hi deixi conservá 'l caball y l' espasa.

Un sorge que s' ho mirava exclamá: —Vet'aquí un xicot que avants volia ser rey y are 's contenta ab ser caball d' espasa. Si jo fos general, sota y... encare.

En Nadal ja es á Madrit. ¿Ditxosa terra del turró!

Tindrà Nadal tot l' any.

A Madrit dos xulos van apostar á qui beuria mes ayguardent.

Després d' haberse'n begut un porró, un d' ells vá morir.

—¿Qui vá vence? ¿Sabrian dirmo? —Prou: l' altre. —No senyors: vá vence l' ayguardent.

¡Coincidencia! Aquest any a Espanya han enterrat en un mateix dia al Carnestoltes y al absolutisme.

Som una mena de gent lós espanyols, tan bromistas. que hasta las cosas més tristas las hem de pendre rihent.

Un francès que viatja per Espanya s troba a Barcelona l dia de Carnestoltes.

Veü la Rambla plena de gent, de cotxes y de máscaras y, admirat, pregunta com se'n diu d'alló.

—La rua, l'hi respon lo mosso de fonda. Y ell se tréu una cartereta de la butxaca y apunta:

«Pél Carnestoltes cometen tals excessos los espanyols, que durant tres dias tots ells se veuhen obligats á pendre la rua.»

Axis poch mes, poch menos, escriuhen los francesos, sempre que d'Espanya escriuhen.

Del Solfeo de Madrid:

«Ha sigut saquejada l'iglesia parroquial de Santa Marta.

«De una manera ó altre té que manifestarse l' sentiment religiós tan exaltat en las pastorals.

«Animinse, que ls lladres y malfactors comensan á seguir pel bon cami.

«Pél cami de l'iglesia.....»

Hauria donat cent duros per veure la cara que feya l bisbe Caixal quan van donarli la noticia de que l Terso s'habia ficat á Fransa.

Jo sempre hi dit lo mateix:

Los homes cuan perden l'altim caixal moren de vell.

Las causas... també.

Victoria per tot arreu.

Lo Terso á Fransa: las provincias Vascongadas dominadas.

Pero mirin las alocucions oficials:

¡Viva aixó! ¡Viva alló! ¡Viva tot, menos la llibertat!

Y á pesar de tot, vegin lo que son las cosas: la llibertat viurá, porque es jove y está plena de salut.

Si are m nasqués una filla, l'hi posaria Victoria.

Are si fos noy, l'hi posaria Pau.

Llegeixo en un periódich:

«Mahomet Pacha está sóriament malalt.»

¡Seriament! Qualsevol creuria que s pot estar malalt ab salut y alegría.

En casa de un adroguer (histórich):

La dona del adroguer dona mamá á una criatura. Entra una parroquiàna, compra mitja lliura de fideus, y acabat, aquella, ensenyantli un paper que hi há sobre l taulell, l'hi diu:

—Y donchs que no vol firmar lo vesté?

—Y qu'es aixó?

—Ay Verge Santíssima! Y vosté no sab qu'es aixó? Es un paper porque no hi haja heretjes. Miris, jo ho hi firmat primé que ningú y hasta á n'aquest ángel de Déu que are mama l'hi he posat lo nom, ¡Vaya! No n caldria d'altre. Si quan fos gran, no vengues ciris, ray filla! després encare potsé ns daria mala vellesa!...

Pels dias de carnestoltes.

Lo marit:—¿Sabs de qué m disfressaré? De moro.

L'esposa:—Bén pensat... Y jo t posaré la mitja lluna.

Los bufos ja han acabat la contracta que tenían en lo Teatro del Circo.

S'han fet un tip de perdre quartos que feya llástima.

Decididament, lo públich barceloní es molt cristiá y molt moralisat.

Fuig sempre de malas companyas.

Acabo lo present repich l dimecres de cendra.

Al acabar, agafó la sorrera pensant ab lo fiscal d'imprenta, tiro polvos y exclamo:

Memento Campana, quia pulvis es, et in pulverem reverteris.

CANTARELLAS.

Busca tesoros lo minayre, busca lo malalt la cura, busca marit la minayona y jo busco la perdida.

A. DEL C.

Magdalena, cap més cosa vull dirta d' aqui en avant, que aquest nom de Magdalena, casi m té miij embafat.

P.

Ahi vaig aná á enterrarlo, nena méva del meu cor y al costat del Carnestoltes vaig enterrahi nostre amor

R.

Dius que per fer venir nyonya no hi ha com mas cantarellas; mes ay! per fer venir gana no hi ha res com las galletas.

D. DE LA V. C.

CUENTOS

—No sabs falano que feya las forsas?

—Si, y qué?

—Donchs s' ha mort.

—S'ha mort? y de qué ha mort?

—Se l'hi vá trencá un vás.

—Ay, ay: á mí aquest dematí se m'ha trencat una ampolla y no m'ha succehit pas res.

—¿Qué té D. Valentí?

—Estich desesperat, hi perdut lo guarda pelo.

—¿Qu'era d'or?

—No senyor: de cartró.

La criada:—No s'hi encaparrí, senyó Joan: ha perdut la capsa de la perruca.

Menjava un senyó en una fonda y l mosso deixá caure sobre d'ell una tassa de caldo.

—Bestia, exclamá l senyó.

—Dispensi, digué l mosso; pero no tinga por, que l nostre caldo no taca.

Un tal Anton comprá un paraygua bonich en extrém. A la nit plovia á rius y a barrals, y l'Anton se presentá al cafe, xop com un peix.

—Quin temps! Vinch fet una sopa, digué.

—No té parayguas? l'hi preguntaren.

—Aquest dematí precisament l'hi comprat.

—Y donchs perquè no l porta?

—Home, si que s posaria bonich ab aquest temps que fa.

Una beata á un capellá:

—Las donas, Mossen Maurici, som més cristianas que ls homes.

—De quan ensá?

—De sempre.

—Y per quin motiu?

—Perque ls manaments de la lley de Déu pels homes son déu y per nosaltres no son mes que nou.

—Ay, ay!

—O sino vegi: nosaltres que n tenim de fer d'aquell que diu:—No desearás la muger de tu prójimo?

A un advocat s' hi presenta un home demanantli que li donés camí per reclamá una herencia.

Lo difunt tenia germans, y l reclamant ne era més que cusí valencia.

L'advocat examina ls papers y l'hi diu:—Pero ¿qué s' ha cregut vosté? L' herencia pertany al parent mes próxim.

—Precisament per xó la reclamo!

—No tenia germans lo difunt?

—Si senyor: pero l parent mes próxim soch jo: tots los altres viuhén á la Habana. Ja v'heu que lluny!

—Mamá, qu'es un petó?

—Filla, res: nna tonteria.

—¡Ay! vet'aquí porque l meu cusí Enrich está sempre per ferme tonterias.

EPICRAMAS

—May fás res: ets un taul deya un amo adrogué un dia á un aprenent molt gandul que molt sovint s'adormia.

—No faig res? vá d'l xicot distret tot mirant las vigas, vaja que nega'm no pot qu'eslich sempre pesant figas.

F. LL. B.

A un jove jo coneixia qui si l'hi deyan:

—Ambrós,

are de qué dinaria?

ell contestava:

—D'arros.

F. LL.

Per probar que molt sabia la seva dona, l'Anton tot satisfet digué un dia:

—Senyors, me cap l'alegria de dirlos que la Maria es una dona de mon.

A. F. O.

—Vas vaure la cabalgata del gavilan l'altra dia?

La vaig veure

—Y que t'hen sembla

—Qu'era molt y molt bonica

Sols á fallar vaig trobari

una cosa

—Y qu'era... digas?

—Que haventi tants indios pollos no hi anes cap polla d' India.

B. F.

—¿Que tal? ¿Com vá? Está trempat?

vé di l metje á en Pau Badia?

—No u sè: Maménje aquest mitj-dia

malament se m'ha posat

Y diguin: ¿Com ho vaig de fé

per calma l malal moment?

—¿Se l'hi há posat malament?

Aixó ray; posisell bé.

IMP. DE LA V. Y F. DE GASPAR, Á CÁRRECH DE EPIFANI PERARNAU, ATAULFO, 14.

Lopez, editor. — Rambla del Mitj, 20.